

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **E., s. r. o.** so sídlom R., IČO: X. zastúpenej **JUDr. J.**, advokátom AK R., proti žalovanému **Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky**, Pribinova 2, Bratislava v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 206-2006/00175 z 9. februára 2006 o odvolaniach účastníkov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 165/2006-93 z 8. apríla 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 165/2006-93 z 8. apríla 2008 **z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d' a ľ š i e k o n a n i e.**

O d ô v o d n e n i e

Žalobou napadnutým rozhodnutím žalovaný zamietol rozklad proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu – Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, Spravodajskej jednotky finančnej polície č. PPZ-346-17/BOK-FP-2005 - Mk z 15. novembra 2005, ktorým bola žalobkyni podľa § 13 ods. 1 zák. č. 367/2000 Z. z. o ochrane pred legalizáciou príjmov z trestnej činnosti uložená pokuta vo výške 400.000,--Sk a zároveň rozhodnutie ministra vnútra Slovenskej republiky potvrdil.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 8. apríla 2008 1S 165/2006-93 podľa § 250j ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) zmenil rozhodnutie žalovaného v časti výšky uloženej pokuty tak, že žalobkyni uložil pokutu vo výške 250.000,--Sk.

Svoje rozhodnutie krajský súd odôvodnil ustanovením § 46 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) a ustanoveniami § 6 ods.1 písm. a/ a c/ a § 13 ods. 4 zákona č. 367/2000 Z. z. o ochrane pred legalizáciou príjmov z trestnej činnosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, účinného do 31. augusta 2008 (ďalej len „zákon č. 367/2000 Z. z.“), keď po doplnení dokazovania v zmysle § 250i ods. 2 OSP jednoznačne dospel k záveru, že žalobkyňa porušila, resp. nesplnila povinnosť uloženú jej zákonom v § 6 ods. 1 písm. c/ zákona č. 367/2000 Z. z.. Dospel však rovnako k záveru, že je potrebné pri uložení výšky pokuty prihliadnuť ako na poľahčujúcu okolnosť, že žalobkyňa mala vypracovaný program vlastnej činnosti, zameranej proti legalizácii a od počiatku sa bránila tým, že vykonávala školenia svojich zamestnancov, čo však s prihliadnutím na mimoriadne udalosti na svojom pracovisku na N. ulici nevedela preukázať v písomnej forme. Podľa názoru súdu nie je možné bez ďalšieho konštatovať, že tvrdenia žalobkyne boli účelové a nehodnoverné, keď žalovaný vypočul len jedného zo zamestnancov žalobkyne, pričom si ani neoveril, aké dlhé obdobie tento zamestnanec u žalobkyne pracuje. Krajský súd taktiež konštatoval, že žalobkyňa počas celého konania uvádzala, že výška uloženej pokuty bola nepri primerane vysoká a správny orgán pri jej uložení nedodrжал ústavnú zásadu rovnosti osôb pred zákonom a nerešpektoval kontinuitu práva a rozhodovania, keď žalobkyňa mala

vedomosť o tom, že za porušenie tej istej povinnosti iným subjektom boli uložené podstatne nižšie pokuty, čo doložila i rozhodnutím žalovaného u iného subjektu.

S prihliadnutím na vyššie uvedené zistené skutočnosti krajský súd pri preskúmaní rozhodnutia správneho orgánu čo do výšky uloženej pokuty dospel k záveru, že tento nerozhodol v súlade s ustanovením § 13 ods. 4 zák. č. 367/2000 Z. z.. Súd preto pri uložení pokuty a jej výške prihliadol na dĺžku obdobia, za ktoré žalobkyňa nevedela predložiť doklady o vykonaní odbornej prípravy zamestnancov (rok 2003, 2004), na podnikateľskú činnosť žalobkyne, ktorou je prevádzkovanie výherných prístrojov, pri ktorej činnosti je veľký predpoklad, že môže dôjsť k legalizácii príjmov z trestnej činnosti pri týchto aktivitách. Zohľadnil tiež počet zamestnancov (približne 50), ako i výšku základného imania žalobcu (6.000.000,--Sk), zohľadnil tiež skutočne, že nebola vyčíslená škoda, ktorú mohla povinná osoba spôsobiť a túto bolo možné len predpokladať. S ohľadom na zistenia a súvislosti, vyplývajúce z kontroly vykonanej Finančnou políciou dňa 9.3.2005 a doplnené dokazovanie zo strany súdu dospel súd k záveru, že s prihliadnutím na skutočnosť, že ide o prvé porušenie zákona č. 367/2000 Z. z. zo strany žalobcu, výška pokuty v sume 250.000,--Sk bude podľa krajského súdu dostatočná na splnenie preventívneho i represívneho charakteru.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP s odôvodnením, že napriek čiastočnému úspechu v konaní nepriznal žalobkyni právo na náhradu trov konania, pretože s výnimkou posúdenia primeranosti výšky uloženej peňažnej pokuty bolo rozhodnutie žalovaného správne.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie obaja účastníci.

Žalobkyňa vo svojom odvolaní namietala, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal dôkazy navrhnuté žalobkyňou (rozhodnutia žalovaného smerujúce proti osobám s obdobným predmetom činnosti s dôrazom na porovnanie porušenia a výšku uloženej pokuty za porušenie zákona č. 367/2000 Z. z.) potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 205 ods. 2 písm. c/ OSP) a zároveň v rozpore s § 157 ods. 2 OSP v odôvodnení rozsudku neuviedol, prečo ďalšie navrhnuté dôkazy nevykonal. Ďalej vytýkal prvostupňovému súdu, že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP), keď krajský súd sa v rozhodnutí vo veci samej nevysporiadal s tvrdeniami žalobkyne, ktorými v súlade s § 6 ods. 1, písm. a/, písm. b/ a písm. c/ zákona č. 367/2000 Z. z. preukázala, že nemá povinnosť vykonania odbornej prípravy zamestnancov v písomnej forme a ani povinnosť úschovy takéhoto aktu v písomnej forme. Z toho dôvodu sa žalobkyňa podľa jej tvrdenia nedopustila protiprávneho konania podľa zákona č. 367/2000 Z. z.. Podľa názoru žalobkyne prvostupňový súd vychádzal aj z nesprávneho právneho posúdenia § 13 ods. 4 zákona č. 367/2000 Z. z., ktorým sa jednoznačne stanovuje, že pri určovaní výšky pokuty sa prihliada najmä na závažnosť protiprávneho konania a spôsobenú škodu, pričom musí dôjsť súčasne k naplneniu závažného protiprávneho konania a vzniku škody. Na základe všetkých vyššie uvedených dôvodov v ich vzájomnej súvislosti žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd v súlade s ustanovením § 221 OSP zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a zaviazal žalovaného nahradiť trovy konania a trovy právneho zastúpenia.

Žalovaný v odvolaní proti rozsudku krajského súdu s poukazom na v administratívnom konaní zistený skutkový stav veci sa nestotožnil s konštatovaním súdu, že finančná polícia vypočula len jedného zo zamestnancov povinnej osoby, ani s jeho konštatovaním, že za porušenie tej istej povinnosti iným subjektom boli uložené podstatne nižšie pokuty, a nesúhlasil ani s dôvodmi zníženia uloženej pokuty. Žiadal preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil. Poukázal na to, že pri svojej činnosti zistil riadne, úplne a presne skutkový stav, na základe ktorého aj vyvodil správny právny záver a že poriadková pokuta bola žalobkyni uložená v primeranej výške za závažné porušenie jej povinností.

Žalobkyňa vo vyjadrení na odvolanie žalovaného uviedla, že sa nestotožňuje s tvrdeniami žalovaného v jeho odvolaní a zastáva právny názor podľa jej tvrdení uvedených v samotnom žalobnom návrhu, vo všetkých vyjadreniach žalobkyne a samotnom odvolaní žalobkyne, ktoré sú súčasťou súdneho spisu.

Žalovaná vo vyjadrení na odvolanie žalobkyne k jednotlivým námietkam uviedla, že pokuta bola žalobkyňi uložená za porušenie ustanovenia § 6 ods. 1 písm. c/ zákona č. 367/2000 Z. z., pričom v odôvodnení vyššie uvedeného rozsudku krajského súdu je o. i. uvedené, že súd jednoznačne dospel k záveru, že žalobkyňa porušila, resp. nespĺnila povinnosť uloženú jej zákonom v § 6 ods. 1 písm. c/ zákona č. 367/2000 Z. z. a pokiaľ ide o výšku pokuty, pri jej určovaní žalovaný vychádzal z § 13 ods. 4 zákona č. 367/2000 Z. z., pričom predovšetkým poukazoval na podnikateľskú činnosť žalobkyne, ktorou je prevádzkovanie výherných prístrojov, ktorá činnosť sa považuje za vysoko rizikovú v súvislosti s možnou legalizáciou príjmov z trestnej činnosti, ako aj na ďalšie činnosti žalobkyne, ktoré má žalobkyňa podľa výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Bratislava I, vložka č. X v predmete činnosti. Ide o 9 prevádzok (zmenárenská činnosť, prevádzkovanie hry B., sprostredkovanie nákupu, predaja a prenájmu nehnuteľností, faktoring a forfaiting, leasing spojený s financovaním, prevádzkovanie stávkových hier pomocou elektromechanických ruliet, prevádzkovanie hernej stanice B., prevádzkovanie elektromechanických kociek typu R.) a ich vyhodnotením ako aj vyhodnotením počtu zamestnancov žalobkyne (cca 50), prihliadnuc k počtu predmetov činnosti, ktoré zaraďujú kontrolovaný subjekt medzi povinné osoby, nie je možné porovnať výšku uloženej pokuty so žiadnym iným kontrolovaným subjektom, ktorému žalovaný uložil pokutu. Tiež poukázal na to, že pri ukladaní pokuty prihliadal aj na ďalšie relevantné dôkazy, keď vychádzajúc z kontrolného zistenia, žalobkyňa nevykonávala identifikáciu klientov (§ 5 ods. 2 zákona č. 367/2000 Z. z.), nemôže finančná polícia zistiť, či a ktorí klienti, ktorí sa v prevádzke žalobkyne zúčastnili hry, legalizovali príjmy z trestnej činnosti prostredníctvom žalobkyne. Okrem nevykonávania identifikácie je ďalším dôležitým faktorom zabraňujúcim vyčísleniu škody aj kontrolné zistenie, že žalobkyňa nepreukázala vykonanie odbornej prípravy zamestnancov a tak zamestnanci nemohli za obdobie r. 2003 a r. 2004 odhaliť neobvyklé obchodné operácie, nakoľko neboli oboznámení s formami neobvyklých obchodných operácií definovanými povinnou osobou v programe vlastnej činnosti zameranej proti legalizácii. S poukazom na ustanovenia § 6 ods. 1 písm. a/ a písm. c/ zákona č. 367/2000 Z. z. neobstojí podľa žalovanej argumentácia žalobkyne, keď uvádza, že nemá povinnosť preukázať vykonanie odbornej prípravy zamestnancov v písomnej forme a ani povinnosť úschovy takéhoto aktu v písomnej forme. V kontexte s ustanoveniami § 6 ods. 1 písm. a/ a písm. c/ zákona č. 367/2000 Z. z. je možné preukázanie vykonania odbornej prípravy zamestnancov v transparentnej a pochybnosti nevyvolávajúcej forme vykonať iba písomným dokladom, kedy zamestnanec svojím podpisom potvrdí absolvovanie odbornej prípravy. Žalovaný poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 SŽ 52/2004 zo dňa 31. mája 2005, v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky v obdobnej veci preukázania vykonania odbornej prípravy zamestnancov povinnej osoby rozhodol, že ustanovenie § 6 ods. 1 písm. c/ zákona č. 367/2000 Z. z. výslovne ukladá povinnej osobe poskytovať finančnej polícii na požiadanie informácie a písomné doklady o plnení povinností podľa § 6 ods. 1 písm. a/ zákona č. 367/2000 Z. z.. S poukazom na rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zdôraznil aj rozporuplné vyhlásenia žalobkyne k vykonaniu odbornej prípravy zamestnancov, keď aj predloženie ďalších písomných materiálov, ktoré žalobkyňa poskytla finančnej polícii je možné vyhodnotiť ako zavádzajúce konanie zo strany žalobkyne. Taktiež tvrdenie žalobkyne, že zodpovedne a dôsledne pristupovala k plneniu povinností uložených zákonom č. 367/2000 Z. z. je irelevantné, nakoľko v roku 2001 program vlastnej činnosti zameranej proti legalizácii nemala vypracovaný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré im predchádzalo, bez nariadenia

pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá a § 214 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie pre závažné procesné pochybenie ako aj pre nesprávne právne posúdenie veci v dôsledku nedostatočne zisteného skutkového stavu.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Základným cieľom, resp. poslaním konania v správnom súdnictve podľa V. časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (v rámci ktorého bolo vydaný aj napadnutý rozsudok krajského súdu) je preskúmavať „zákonnosť“ rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale len preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Inými slovami povedané, treba vziať do úvahy, že správny súd „nie je súdom skutkovým“, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

Istú výnimku z tejto zásady tvorí ustanovenie § 250i ods. 2 OSP, podľa ktorého ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Citované zákonné ustanovenie § 250i ods. 2 OSP bolo do piatej časti Občianskeho súdneho poriadku zakotvené zákonom č. 424/2002 Z. z. s účinnosťou od 1. januára 2003 ako **revízia právomoc správnych súdov**.

Požiadavka „plnej jurisdikcie“ v zmysle Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd sa vzťahuje na veci tzv. súkromno-právnej povahy zodpovedajúce ustanoveniu § 7 ods. 1 OSP a vecí správnych sankcií (priestupky, správne delikty fyzických osôb - podnikateľov a správne delikty právnických osôb).

Zakotvenie možnosti **moderácie**, t. j. uplatnenie revíznej právomoci správnych súdov treba považovať za zásadnú zmenu právomoci správnych súdov. Pred prijatím ustanovenia § 250i ods. 2 zákonom č. 424/2002 Z. z. súd mohol skúmať iba to, či nedošlo k prekročeniu zákonného rámca správneho uváženia, naproti tomu teraz môže rozhodnúť aj o rozsahu sankcie. To znamená, že súd **po doplnení dokazovania** prihliadne na primeranosť sankcie pokiaľ ide o závažnosť protiprávneho konania a jeho následky a individuálne posúdi postih za správny delikt podľa okolností toho ktorého prípadu. Predmetné ustanovenie nesporne prispieva k posilneniu ochrany fyzických a právnických osôb pred nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej správy.

Prijatá novela Občianskeho súdneho poriadku, ktorá umožnila preskúmanie rozhodnutí o sankciách za správne delikty v tzv. „**plnej jurisdikcii**“ (vrátane dokazovania) nesporne prispieva k tomu, že správne súdnictvo v Slovenskej republike zodpovedá európskemu štandardu.

Ak správny orgán rozhodol vo veciach uvedených v § 250i ods. 2 OSP (občianskoprávných, pracovných, rodinných či obchodných alebo rozhodol o uložení sankcie), pretože podľa zákona má právomoc v takých veciach rozhodovať, súd nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom, teda skutkovým stavom, z ktorého vychádzal vo svojom rozhodnutí správny orgán. Skutkový stav uzatvorí súd sám pred svojím rozhodnutím vo veci a to buď na základe zistení, z ktorých vychádzal správny orgán, alebo na základe opätovného vykonania dôkazov, ktoré už vykonal aj správny orgán. Súd však môže vykonať na novo dokazovanie podľa druhej hlavy piatej časti OSP. Dôvod, pre ktorý

súd vychádza zo skutkových zistení správneho orgánu, by mal vyplývať z dôvodovej časti jeho rozhodnutia. Tieto skutkové zistenia musia vyplývať z logického hodnotenia tých dôkazov, ktoré vykonal správny orgán, pričom súd ich hodnotí podľa § 132 OSP, ako by ich bol vykonal sám. Rovnako by mal súd zdôvodniť potrebu opätovného vykonania jednotlivého dôkazu už vykonaného správnym orgánom.

V prípade nového dokazovania podľa Občianskeho súdneho poriadku sa účastníci i súd musia riadiť všetkými zásadami dokazovania pred súdom (§ 120 a nasl. OSP). O nariadení takého dokazovania súd rozhodne uznesením, aby bolo pre účastníkov zrejmé, že sú povinní označiť všetky dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pritom predmetom dokazovania by boli všetky skutkové otázky, akoby o nich žiadny správny orgán nekonal. Platí teda aj poučovacia povinnosť súdu podľa § 120 ods. 4 OSP, že všetky dôkazy musia účastníci predložiť alebo označiť skôr, ako súd vyhlási rozhodnutie vo veci samej. Vo veciach správneho súdnictva, najmä, ak je predmetom rozhodnutia uloženie sankcie za správny delikt je dôvodné súdu ponechať väčšiu možnosť vyhľadávania a vykonávania dôkazov, než navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, než by tomu bolo v konaní o bežných občianskoprávných záväzkoch.

V zmysle uvedeného, teda minimálnymi požiadavkami na „plnú jurisdikciu“ je zákonné zabezpečenie, aby správny súd mohol vykonať dokazovanie v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci nezávisle na skutkových zisteniach správneho orgánu ku dňu jeho rozhodovania a skutkový stav zistený správnym orgánom a doplnený súdom hodnotiť nezávisle na hodnotení skutkového stavu veci vykonaného správnym orgánom. Na základe takto zisteného a vyhodnoteného skutkového stavu je žiadúce, aby mal správny súd možnosť zrušiť správne rozhodnutie a viazať správny orgán v ďalšom konaní nielen právnym názorom, ale názorom ohľadne skutkových zistení; v prípade, že súd má dostatočné podklady pre rozhodnutie vo veci, aby v záujme náležitej ochrany fyzických a právnických osôb pred nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej správy mal možnosť podľa okolností prípadu aj vo veci sám rozhodnúť a nahradiť pôvodné rozhodnutie orgánu verejnej správy vlastným rozhodnutím.

Aj naďalej však platí a zo strany správnych súdov bolo opakovane judikované, že pokiaľ ide o výšku uloženej sankcie za správny delikt je výška uloženej sankcie výsledkom správneho uváženia zo strany správneho orgánu a súd iba skúma, či toto uváženie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom (§ 245 ods. 2 OSP), či je v súlade s pravidlami logického myslenia, a či podklady pre taký úsudok boli zistené úplne a riadnymi procesnými postupmi. Preto, ak chce rozhodnutie správneho orgánu o výške sankcie zmeniť a nahradiť ho vlastným rozhodnutím, musí si pre toto svoje rozhodnutie obstarat' dostatok podkladov (zopakovaním dokazovania alebo vykonaním nového dokazovania) a musí v tomto smere svoje rozhodnutie aj náležitým spôsobom odôvodniť.

Podľa § 250j ods. 5 OSP vo veciach uvedených v § 250i ods. 2 môže súd rozhodnúť rozsudkom o náhrade škody, o peňažnom plnení alebo o peňažnej sankcii, ak na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že o spore, o inej právnej veci alebo o uložení sankcie má byť rozhodnuté inak, ako rozhodol správny orgán. Rozsudok súdu nahrádza rozhodnutie správneho orgánu v takom rozsahu, v akom je rozsudkom súdu rozhodnutie správneho orgánu dotknuté. Tento rozsah musí byť uvedený vo výroku rozsudku, pričom súd dotknutý výrok zmení. Súd rozhodne o trovách konania vrátane trov, ktoré vznikli v konaní pred správnym orgánom.

V preskúmvanej veci krajský súd svoju moderačnú právomoc síce využil, avšak nepostupoval podľa vyššie citovaných zákonných ustanovení a zásad.

Predovšetkým treba vytknúť prvostupňovému súdu, že výrok napadnutého rozsudku, ktorým krajský súd **zmenil** rozhodnutie žalovaného č. 206-2006/00175 zo dňa 9. februára

2006 v časti výšky uloženej pokuty tak, že žalobkyni uložil pokutu vo výške 250.000,--Sk, nezodpovedá ustanoveniu § 250j ods. 5 OSP.

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu je totiž nesporné, že žalovaný ako odvolací správny orgán sám o výške pokuty nerozhodoval, teda že žalobkyni žiadnu pokutu neuložil, ale svojím rozhodnutím zamietol rozklad žalobkyne proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu – Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, Spravodajskej jednotky finančnej polície č. PPZ-346-17/BOK-FP-2005 - Mk z 15. novembra 2005 a zároveň rozhodnutie Ministra vnútra Slovenskej republiky potvrdil. Iba týmto prvostupňovým správnym rozhodnutím bola žalobkyni podľa § 13 ods. 1 zák. č. 367/2000 Z. z. o ochrane pred legalizáciou príjmov z trestnej činnosti uložená pokuta vo výške 400.000,--Sk (pričom prvostupňový správny orgán tak rozhodol po zrušení svojho predchádzajúceho rozhodnutia č. PPZ-346/12/BOK-FP-2005-Mk z 27. júla 2005 rozhodnutím žalovaného č. 206-2005/04111 zo dňa 17. októbra 2005).

Ak by teda krajský súd chcel využiť svoje moderačné právo, nemohol zmeniť iba rozhodnutie žalovaného č. 206-2006/00175 z 9. februára 2006, ale musel by zmeniť toto jeho rozhodnutie aj v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu – Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, Spravodajskej jednotky finančnej polície č. PPZ-346-17/BOK-FP-2005-Mk z 15. novembra 2005. Inak je rozsudok krajského súdu nielen nezrozumiteľný ale aj nevykonateľný.

Táto vada rozhodnutia sama o sebe bola dôvodom na zrušenie rozsudku krajského súdu, nakoľko určitosť je významnou charakteristikou výroku rozsudku a súd vo výroku rozsudku musí používať termíny, pojmy a spojenia, ktoré sú obsiahnuté vo všeobecne záväznom právnom predpise, ktorý je základom pre právne posúdenie uplatneného nároku, pričom výrok musí byť i v korelácii s obsahom súdnej ochrany, ktorá sa poskytuje v konkrétnom osobitnom konaní.

Prvostupňovému súdu však treba vytnúť aj to, že listinné dôkazy, ktorými doplnil dokazovanie, boli pre zmenu rozhodnutí správnych orgánov nepostačujúce a pre zníženie výšky pokuty nemohli mať takú relevanciu, ktorú im pripísal prvostupňový súd.

Z obsahu administratívneho spisu sa odvolaciemu súdu nejaví, že by správne orgány nezistili riadne skutkový stav veci, že by svoje rozhodnutie náležitým spôsobom neodôvodnili a že by pri určení výšky pokuty vybočili z medzí voľnej úvahy.

Zákon č. 367/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov účinný do 31. augusta 2008 upravoval práva a povinnosti právnických osôb a fyzických osôb pri predchádzaní legalizácii príjmov z trestnej činnosti a pri jej odhaľovaní.

V ustanovení § 13 citovaného zákona boli upravené správne delikty, pričom finančná polícia mohla uložiť sankciu až do výšky 2.000.000,--Sk.

Aj v zmysle judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. 1 SŽ-o-NS 3/2005) treba mať za to, že ak žalovaný pri ukladaní pokuty posudzoval nielen závažnosť a dĺžku trvania porušovania zákona, ale aj jeho povahu, možný dopad na legalizáciu nezákonných príjmov a nedostatok metodologickej práce, smerujúcej k zamedzeniu legalizácie nezákonných príjmov vypracovaním programu vlastnej činnosti, zameraného proti legalizácii nezákonných príjmov, postupoval pri uložení sankcie v súlade so zákonom.

Takisto podľa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 2 SŽ-o-KS 56/2006 moderačné oprávnenie súdu, t. j. možnosť upustiť od potrestania, alebo znížiť výšku uloženej sankcie je dôvodné vtedy, ak ide o postih za správny delikt zrejme neprimeraný. Využitie moderačného oprávnenia súdu v zmysle § 250j ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku vo veciach uvedených v § 250i ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku prichádza do úvahy vtedy, ak správny súd môže rozhodnúť o upustení od potrestania alebo znížení sankcie na základe skutkového stavu, ktorý zistili správne orgány, prípadne na základe dokazovania, ktoré vykonal súd. Nemôže ísť však o doplnenie dokazovania v zásadnom smere.

Preto, ak krajský súd mal za to, že výšku pokuty uloženej žalobkyni správnymi orgánmi treba znížiť, musel by vykonať rozsiahlejšie dokazovanie, napr. výsluchom svedkov či zadovážením hospodárskych výsledkov žalobkyne v sankcionovanom období, pričom dôkazné bremeno v tomto smere zaťažuje najmä žalobkyňu, a musel by svoje zmeňujúce rozhodnutie o znížení pokuty aj podrobnejšie odôvodniť, včítane uvedenia dôvodov o nevykonaní ďalších navrhovaných dôkazov zo strany žalobkyne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací z týchto dôvodov odvolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave musel podľa § 221 ods. 1 písm. f/ s poukazom na § 212 ods. 3 a podľa § 221 ods. 1 písm. h/ OSP v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá OSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 OSP).

V ďalšom konaní krajský súd vec znova prejedná a o nej rozhodne, pričom sa bude musieť vypoariadať aj s námietkami účastníkov vznesenými v odvolaní, a to i s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu a jeho nové rozhodnutie musí zodpovedať zákonu. V novom rozhodnutí rozhodne prvostupňový súd i o náhrade trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 a § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

Podľa § 250ja ods. 4 a § 226 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP v ďalšom konaní je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 18. februára 2009

JUDr. Jana B a r i c o v á, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth